

Stemningsdigte

605

B.

fra P. K.

Stemningsdigte

og

aandelige Sange.

Stemningsdigte

og

aandelige Sange

af

Hilda Aagaard.

* * *

Med Forord af Pastor R. Frimodt.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1872.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

„See, Vinteren er forbi, Regnen er gaaet over „og dragen bort, Blomsterne ere komne tilsyne i „Landet, Sangens Tid er kommen, Turtelduens „Røst er hørt i vort Land!“ (Høis. 2. 11. 12.)

Saaledes lød det allerede paa Kong Salomos Tid gjennem Sulamiths Mund, da de Troende i Israel erfarede, at den Eneste, som kan skabe Liv og Vaar i Brudens Hjerte, er Han, den trofaste Gud, Israels Hellige, Zions Konge — saaledes har det ofte lydt i Herrens Menighed i den nye Pagt, altsom Brudgommen i Naade har forbarmet sig over sin dyrekjøbte Brud og til Tider aandet nyt, himmelsk Liv ind i den tørre, visne Christenhed; — og saaledes gjenlyder det i hver enkelt Synders Hjerte, naar Herren med sit Ord

smelter Vantroens Is og tørrer Taareregnen bort med sit Fredskys; — da bryder den lislige Vaar frem med Jubelsang og Blomsterduft, Ham til Ære, uden hvem vi slet Intet kunne gjøre.

Det er som en Stemme med i det Sangchor, der alt i længere Tid har tonet hen over den danske Menighed og meldt, at „Vinteren er forbi," at denne lille Samling Digte anbefaler sig; — som en Blomst, der er voxet i „fri Land" langt borte fra Drivhus og konstig Varme, alene kaldt tillive ved Jesu, vor Frelsers Naadesol. — Almindeligvis plejer Herren, naar Han antager sig en Sjæl og gjennem Omvendelsen fører den fra Naturstanden ind i Naadestanden, at lade de Gaver, Evner og Anlæg, som findes hos et Menneske fra den naturlige Fødsel, vederfares deres Ret, idet Han vel renser dem og ved sin Naade ligesom smelter de syndige, urene og verdslige Dele bort, men iøvrigt bruger disse samme Gaver, Evner og Anlæg i sit Riges Tjeneste, til sit Navns Ære i Naadestanden;

saaledes at man ordentligvis tør slutte, at Den, der begynder at skrive Psalmer og aandelige Sange, allerede fra Fødselen har havt Digtergaven og maaske allerede brugt den i anden Tjeneste end til Guds Riges Fremme. — Hvis man imidlertid vilde gjøre samme Slutning med Hensyn til Forfatterinden af disse Digte, vilde man slutte fejl. Hun havde nemlig saa lidt befattet sig med Digtning og Poesi, at hun aldrig havde affattet noget Rim eller digtet nogen Sang til hendes omtrent tredivte Aar; ja, ikke engang følt nogen særlig Trang eller Gave til at udtrykke sine Tanker i ubunden Stil, indtil vor Herres Jesu Naade trængte ind i hendes Hjerte, gav hende den Fred, som overgaaer al Forstand, og i Tilgift skjenkede hende Sangens Gave som en velsignet Hjælp i Anfægtelsens Tider og som en stor Vederkvægelse i Sabatstiderne. Som det saaledes er et helt nyt Liv, der i de senere Aar har opfyldt Forfatterinden, saaledes er det ogsaa en nimodstaaelig Magt, der har drevet hende til

at klæde sine Tanker og Stemninger i Digtets Form. — Derfor skal Herren alene have Æren for disse Sange, medens det forhaabentligt vil være Menigheden kjært at gjøre Bekjendtskab med dem til Bestyrkelse i Troen og til Fremvæxt i Naaden.

Nørrebro i Marts 1872.

N. Frimodt.

Indhold.

Side.
Efteraar . . . . 1.
Foraar . . . . 3.
Nazareth . . . . 5.
Altergangspsalme . . . . 7.
Med en Psalmebog . . . . 10.
Til hvem skulle vi tye? . . . . 11.
Aftenpsalme . . . . 13.
Hvorfor det skulde være saa . . . . 16.
Stemningsdigte . . . . 19.
Sagtmodighed . . . . 40.
Kom, Hellig Aand! . . . . 42.
Psalme . . . . 43.
Til Lærken . . . . 45.
Troens Flugt . . . . 47.
Uglen og Lærken . . . . 50.
Hjemvee . . . . 51.
Til Bækken . . . . 52.
Barnet og Dukken . . . . 53.
Den gamle Fiskerkone . . . . 55.
Da Grundstenen blev lagt til en Kirke . . . . 57.
Fædrelandssang . . . . 59.

Side.

Alvor! . . . . 61.
Bien . . . . 63.
Juleaften . . . . 66.
Med en Bibel . . . . 68.
† . . . . 69.
Psalme . . . . 70.
Troens Fribed . . . . 72.
Psalme . . . . 75.
Drengen og Bukkene . . . . 77.
Aftensang . . . . 79.
Den Huusvilde . . . . 80.
En Christens Dom . . . . 83.
Jeg troer paa de Helliges Samfund . . . . 86.
Til Vintergjækken . . . . 88.
Vuggesang . . . . 90.
Daabs-Psalme . . . . 92.
Psalme . . . . 94.
Troens Mærke . . . . 96.
Den Skibbrudne . . . . 99.
Psalme . . . . 101.
Vintertrost . . . . 103.
Hen og Hjem . . . . 105.
I Udlandet . . . . 107.
Psalme . . . . 109.
Farvel . . . . 111.
Majsang . . . . 112.
Troens Sprog . . . . 115.
Psalme . . . . 118.
Barnet med Blomsterne . . . . 119.
Altergangspsalme . . . . 122.
Psalme . . . . 124.

Side.

Bryllupspsalme . . . . 127.
Hvad jeg vil lære . . . . 129.
Min Tro blev ej paa Viden bygt . . . . 131.
Psalme . . . . 134.
Paradisets Engel taler . . . . 137.
Psalme . . . . 140.
Troens Sorg . . . . 143.
Tro og Kjærlighed . . . . 149.
Psalme . . . . 150.

Efteraar.

Nu falmet er Skovens grønne Pragt,
Nu visner og falder Løvet,
Og Træets den lyse Sommerdragt,
Den hvirvles nu om i Støvet!
Dog voxer hvert Træ en stille Væxt,
Hver Blomst og hvert Blad berøvet.

Det uden at klage stille staaer
Og op imod Lyset rækker,
Det veed jo, at Livet Fremgang faaer,
Om Stormen end Grene knækker;
Med Vaaren faaer Solen atter Magt
Og Livet til Fryd opvækker!

2

O, lær mig, du Træ, at jeg og glad
Kan see mig hver Blomst berøvet,
At jeg taalmodigt seer Blad for Blad
At falde, visne i Støvet!
Jeg voxer jo og en stille Bært,
Hvor haardt jeg end bliver prøvet.

O, lær mig, naar jeg taalmodigt staaer
Og op imod Lyset rækker,
Da Livet i mig og Fremgang faaer,
Om Stormen end Modet knækker —
Engang for evigt faaer Solen Magt
Og Livet til Fryd opvækker!

Foraar.

Storken den kommer,
Snart er det Sommer,
Fuglene synge og Lærken slaaer!
Bladet fremskyder,
Knoppen frembryder,
Solen saa dejligt paa Himlen staaer.

Engene svømme,
Vandet i Strømme
Flyder og risler som Bække smaa;
Solen kan kue
Frosten; vi skue
Lyset og Livet paany fremgaae!

Spirerne glade
Udfolde Blade,
Glemt er den isnende Vinterluft;

Glemt er de lange,
Mørke og trange
Dage, for Solskin og Sommerduft.

Opad mit Hjerte,
Bort med din Smerte,
See i Naturens det levende Spejl!
Kolde og øde
Vinterdøgn føde
Sommer og Sol, det slaaer aldrig fejl!

Maa du end længes,
Maa du end trænges,
Det er for Intet at regne mod hvad
Hisset der kommer;
Snart er det Sommer,
Snart skal du være for evig glad!

Nazareth.

Nu er jeg mod Forfølgelse beskyttet,
Nu har jeg fundet mig et Tilflugtssted:
Jeg til det lille Nazareth er flyttet,
Den Tro, som flytter Bjerge, tog mig med.

End Syndens Fyrste Straffens Engel byder
At myrde Verdens Børn som Slagtefaar,
Og Englen koldt og strengt hans Bud adlyder:
Den uden Skaansel dem med Rædsel slaaer.

End Verden i det Jammerskrig udbryder,
Som lød fra Bethlehem i fordums Tid:
Men over Nazareth ej Fyrsten byder,
Og som et Suk kun Skriget trænger hid.

Her kan jeg under Palmetræet hvile,
Her suser ej den kolde Nordenvind,
Her Solens Straaler varmt og yndigt smile,
Og Vestenvinden svaler kun min Kind.

Du, som dit Liv i Verdens Ørk tilbringer,
Som er af Livets Storme blevet træt,
Bed til din Gud at laane Troens Vinger,
Da finder ogsaa du et Nazareth —

Hvor du i stille Fryd kan boe og bygge,
Hvor du ved Troens Fred kan glæde dig,
Og hvor du mellem Palmetræers Skygge
Kan grunde dig paa Jord et Himmerig.

Altergangspsalme.

Med kostbar Salve hun fremkom,
En arm og syndig Kvinde,
Og salved Dig, o Herre from,
Mens Taarer stride rinde —

Jeg og som Synder for Dig staaer,
Saa fattig og saa ringe,
Af mig Du ingen Salve faaer,
Jeg har kun Graad at bringe.

Ak, uden Duft og uden Værd
Er Alt, hvad selv jeg haver,
Foruden Dig, o Herre kjær,
Med dine Naadegaver.

See, med de Ord Du gav mig Fred:
„Gak bort og synd ej mere!"
Og Alt, hvad nu jeg bringer med,
Er ikkun Synder flere.

Derfor saa tungt er nu mit Sind,
Og derfor Taarer rinde;
Den Fred, din Naade lukked ind,
Jeg langsomt saae at svinde.

Men, takket være Livets Ord:
Om end kun Synd jeg bringer,
Jeg atter kan ved Naadens Bord
Tye under dine Vinger.

Der bringer Salve Du til mig,
Som læger al min Smerte,
Naar ikkun jeg vil bringe Dig
Mit angerfulde Hjerte.

En Vunde Verden slog deri,
Som aldrig den kan læge;
Kun Du fra Smerten kan mig frie,
Kan mildt mig vederkvæge.

Saa breder jeg da ud for Dig
Min Synd med al dens Smerte;
O, vil Du naadigt give mig
Et nyt og bedre Hjerte,

Da som et Barn jeg rejser mig,
Som Barn jeg vil begynde
Den Vej, som fører hjem til Dig
Hvor aldrig jeg skal synde.

Med en Psalmebog.

Jubler det i Hjertet inde,
Her Du Ord og Toner finde
Kan for hver en hellig Fryd;
Sukker, klager det derinde,
Her for Sukket kan Du finde
Toner med en himmelsk Lyd.

Syng og bed til alle Tider,
Syng naar det mod Aften lider,
Og naar Sol staaer op i Øst!
Bed naar Vintertiden kommer,
Bed i Vaar og bed i Sommer
Om en rig og frugtbar Høst.

Maa end her Du saae med Taare,
Syng og bed, da skal ad Aare
Al din Udsæd Fremvæxt faae;
Maa din Fod paa Torne træde,
Syng og bed, da skal med Glæde
Du paa Tornevejen gaae!

Til hvem skulle vi tye?

Som Børn vi alt i Daabens Stund
Indplanted' blev paa Troens Grund
For der i Ham at fæste Rod,
Som dyrt os kjøbte med sit Blod!

Men Slangen, som til Eva kom,
Den gaaer endnu i Verden om;
Paa Livet, vi i Daaben fik,
Den fæster gridsk sit hadske Blik.

Saa sagte sniger den sig frem,
For listigt at forføre dem,
Som blev i Daaben Jesus bragt,
Til at forglemme Livets Pagt!

Dens Braad er knust, det vel den veed,
Er knust af Guds Barmhjertighed;
Men og den veed: fra Slangens Blik
En stor og egen Magt udgik.

Den veed, at Slangen fra sit Skjul
Kan stirre paa en lille Fugl
Saalænge, til af Rædsel den
I Slangens Gab selv flyver hen.

O, Broder, husk! den lille Fugl,
Den kunde finde sikkert Skjul,
Hvis den mod Himlen svang sig op
Højt over Sky og Bjergetop.

Hvis Slangen stirrer, nærmer sig
Og truer med at dræbe dig,
Husk paa, den har ej Magt dertil,
Den har kun Magt, naar selv du vil.

Som Fuglen ejer du jo med
Et Ly, et sikkert Tilflugtssted
Hos Jesus; vil til ham du tye,
Da er det Slangen, som maa flye!

Aftenpsalme.

Atter er en Dag forsvunden,
Atter Natten nærmer sig;
Kan jeg blive tro befunden
I det Kald, Gud skjænked mig?

Hvilken Dom har jeg ivente?
Har jeg aagret med det Pund,
Som jeg skal for Gud forrente
I belejlig Tid og Stund?

Ak, jo meer jeg veed at spørge,
Om mit Kald jeg røgtet har,
Destomere maa jeg sørge,
Naar mit Hjerte finder Svar.

Hvor det gjaldt jeg skulde tie,
Talte jeg saa mangen Gang;
Hvor det gjaldt jeg skulde bie,
Faldt mig Tiden altfor lang

Hvor det gjaldt jeg skulde ove
Kraften, som i Ordet boer,
Og som Vidne staae min Prove,
Stod jeg fattig, uden Ord.

Herre, knapt jeg veed at sandse
Hjertets mange skjulte Brost;
Skamfuld, sorgfuld maa jeg standse
For i Dig at soge Trost!

I din Lydighed jeg finder
Trost for min Ulydighed;
For din Fred min Ufred svinder,
Om end kort det varer ved.

Thi jeg veed, jeg skal begynde
Dagen, som igjen vil grye,
Med at falde, med at synde,
Med at glemme Dig paany!

Det er sværest af det Svære,
Jeg paa Jord at nævne veed!
Kunde jeg dog eengang lære
Troskab og Bestandighed!

Dog nu bort med Fremtidssorgen
Den skal ikke skræmme mig;
Angsten for den Dag imorgen
Kaster, Jesus, jeg paa Dig!

Til de sidste Skygger vige,
Til den store Time slaaer,
Hvor jeg i dit lyse Rige
Til en evig Dag opstaaer!

Hvorfor det skulde være saa?

Retfærdighedens, Lovens Gud,
Han vil vor Synd skal sones ud
Derved, at Offerlammets Blod
Udøses for hans Thrones Fod.

Dengang det lød: „det er fuldbragt!“
Da vi, trods hele Helveds Magt,
Saa dyrekjøbte blev ved Ham,
Det himmelfromme Offerlam,

Da gjorde ved sin bittre Død
Han Fyldest for hvad vi forbrød;
Hvorfor det skulde være saa?
Vi ej med Gud i Rette gaae.

Hans Raad er skjult, men Et jeg veed,
De aande ikkun Kjærlighed;
Jeg veed, jeg staaer blandt Jesu Flok,
Og denne Viden er mig Nok!

Det er mig Nok, at jeg fik Fred,
Da jeg ved Korset knæled ned;
Der bliver jeg, til hjem jeg gaaer,
Hvor Svar paa hvert Hvorfor jeg faaer.

Der skal jeg ikke Jesus see
For mig at lide Sjælevee;
Der seer jeg Ham, som Han opfoer
Fra denne syndefulde Jord!

I Sejer, Herlighed og Magt
Vi dele Fred; thi han har sagt:
„Jeg, Fader, vil at mine Smaa
Skal ind med mig til Livet gaae!"

Stemningsdigte.

Jeg er en Fange; thi en Muur
Af Tvivl omspænder mig;
Indsnevret i et Fangebuur
Min Glæde skjuler sig!

Veed jeg en Konge, paa hvis Bud
Sig aabner Fængslets Dør,
Saa Fangen gaaer i Verden ud,
Frikjendt og glad som før?

O, kunde jeg end svare: „ja,
„Jeg veed hvor Kongen boer!"
Saa er hans Slot saa langt herfra
Som Himlen er fra Jord!

Var Vejen did nu ikkun lang,
Men trangt den bugter sig;
Ak, hvem vil gaae den tunge Gang
Af Kjærlighed til mig?

O, store Jesus, det vil Du.
Hvor kom den Vished fra?
Er det fordi jeg kom ihu
Din Gang til Golgatha?

Ja, Herre, ja, din Kjærlighed
Omstyrted Fængslets Muur;
I Kraft af Alt, hvad her Du led,
Floj Glæden af sit Buur.

O, vær fra nu af til min Grav
En Lygte paa min Sti,
En Ark, jeg over Verdens Hav
Saa trygt kan sejle i —

Til Bolgerne de lægge sig
O, Herre, paa dit Bud;
Indtil jeg frelst gaaer ind med Dig,
Til evigt Liv hos Gud.

I Daaben Du med Aand og Vand
O, Jesus, mig gjenfødte;
Men atter jeg i Verdens Land
Mit nye Liv forødte.

Jeg synded ofte mod dit Bud
Og doved Hjertets Stemme;
Jeg knæled ikke for min Gud,
Men søgte det at glemme.

Jeg søgte Verden med dens Trøst
Og vilde den behage,
Og Livet døde i mit Bryst;
Jeg tog det selv af Dage.

Men Hyrden søger sine Faar,
Selv det, som reent forvildet,
Forladt og uden Redning staaer,
I Verdens Torne hildet.

Og er det saaret, mat og træt
Og fuldt af Verdens Pine,
Han paa sin Skulder bærer det
Og tæller det blandt sine.

Da fødes Livet som paany,
Da døves hver en Smerte,
Da vaagner Haabets Morgengry
I det forpiinte Hjerte.

O Herre, Du har baaret mig
Og al min Syndebyrde;
Hvordan skal jeg fuldtakke Dig,
Du fromme Sjælehyrde!

Saa vaersomt satte Du mig ned,
Da Smerten var forvunden;
Nu jubler jeg ved hvert et Fjed:
Fortabt, men igjenfunden!

Men smaat og uvant end det gaaer
O, Herre, Dig at følge,
Og tidt forsagt jeg stille staaer
Jeg kan det ei fordølge;

Thi da jeg baaret blev af Dig,
Som aldrig før jeg hvilte;
Det Liv, som gjenfødt blev i mig,
Saa herligt til mig smilte.

Nu huer det mig ikke ret
At gaae, o Frelser kjære!
Som Barnet klager jeg mig træt
Og vil, Du skal mig bære.

O, Herre, men jeg kjender Dig,
Du vil ej blindt mig føje;
Naar jeg af Stivsind klager mig,
Du vil mit Stivsind bøje.

Saa alvorsfuldt, men kjærligt, vil
Dit Barn Du nu opdrage;
Jeg som et Barn skal læres til
Min Villie at forsage.

O Herre, see, jeg bøjer mig,
Jeg vil den reent opgive,
Naar ikkun Du vil love mig,
Naar jeg forsagt vil blive,

At Du, naar Døden stunder til
Med al sin Gru og Smerte,
Igjen mig kjærligt bære vil
Og trykke til dit Hjerte.

Bær da saa sagteligt mig hen
Til Dine Himmelglæder,
Har Verden plettet mig igjen,
Aftvæt da mine Klæder;

Aftvæt dem i dit Hjerteblod,
Saa jeg kan Himlen pryde,
Da skal jeg ved din Thrones Fod
Til evig Tid mig fryde!

Ja, Verden, skjøndt jeg hader dig,
Kan jeg dig ej fornægte;
Med Grund du tidt kan spørge mig,
Om Hadet da er ægte.
O, saae du i mit Hjerte ind,
Saae du ret klart i Sjæl og Sind,
Du var retfærdig vel mod mig
Og saae, at jeg dog hader dig.

Ja, Jesus, see, jeg elsker Dig,
Dog kan jeg Dig fornægte;
Med Grund Du tidt kan spørge mig:
Er Kjærligheden ægte?
Men Du, som seer i Hjertet ind,
Randsager Tanke, Sjæl og Sind,
Du er barmhjertig vel mod mig
Og seer, at jeg dog elsker Dig.

Seer opad jeg imod Guds Himmel
En Aftenstund i Stjerneskin,
Jeg seer saa underskjøn en Vrimmel,
At himmelsk Glæde al mit Sind
Opfylder, og jeg raaber ud:
„Hvor er Du stor, Algodheds Gud!"

Og bliver jeg nu ved at skue
Mod Himlen op, da trænge fleer
Og fleer sig frem paa Himlens Bue:
Jeg allevegne Stjerner seer.
Hvor før mit Øje Intet saae,
Nu tindre tusind Stjerner smaa!

Guds Ord er som den klare Himmel
En Aftenstund i Stjerneskin.
Jeg seer deri en Glædesvrimmel,
Saa Fryd opfylder al mit Sind;
Tilbedende jeg bryder ud:
„Hvor er Du god, Algodheds Gud!"

Og bliver jeg nu ved at skue
I Ordet, komme altid fleer
Og flere Lys af Aandens Lue;
Tilsidst jeg kun et Lyshav seer.
Hvor før jeg syntes Intet var,
En Flamme brænder reen og klar.

Du lille Fugl,
Som fra dit Skjul
Hver Morgen for mig synger,
Din glade Røst
Skal synge Trøst
Ind i mit Bryst
For Sorgen, som mig tynger!

Du synger glad,
Skjøndt Blomst og Blad
Henvisnede og døde;
Skjondt Reden, som
Du skjærmed om,
Er kold og tom,
Og Jorden ligger øde!

Jeg kjender dig,
Du siger mig,
At Glæden atter kommer,

At ikke saa
Jeg sørge maa,
Men haabe paa,
Det bliver atter Sommer!

Med Tidens Løb
Sit Vintersvøb
Naturen sig afklæder;
Trods Frost og Snee,
Trods Suk og Vee
Vi skulle see
Igjen de svundne Glæder!

Du lille Fugl,
Syng fra dit Skjul!
Din Sang skal Sorgen tvinge
Af Hjertet ud,
Til Vandrebud
Du kan fra Gud
En Morgen til mig bringe!

Som Martha har jeg levet, men see, nu er jeg træt,
Og til Marias Hvile kan jeg trænge;
Men blive en Maria vil ikke vorde let,
Ak, dertil var jeg Martha altfor længe!

Den bedre Deel jeg vælger, o Herre; see, jeg vil
Min travle Verdslighed forglemt skal være!
At vandre dine Veje min Længsel stunder til,
Men, Herre, dine Veje ere svære.

Kan kun Marias Hvile Dig være til Behag,
Da vorder en Maria jeg for silde;
Thi Marthas travle Gjerning udkræver hver en Dag,
Jeg som Maria ej kan lytte stille!

See, kjære Herre Jesus, til Dig jeg klynger mig,
Saa gjerne jeg mit Martha-Sind vil glemme,
Oplad nu Sjæl og Hjerte, o Herre, ret for Dig,
Saa Aanden jeg i Ordet maa fornemme.

O, Herre, vil kun Du i mit Hjerte drage ind,
Da fremad paa den rette Vej jeg vandrer;
Da gjør jeg Marthas Gjerning, men med Marias Sind,
Da Aanden i min Gjerning sig forandrer.

Da mægter ikke Verden at drage mig med,
Mit Hjerte skal i Haabet vorde stille;
Marias fromme Sind og Marias Kjærlighed
Jeg drikker ind af Livets rette Kilde!

Saa tungt og langsomt Tiden sneg sig hen:
Det var saa trangt, og ej til nogen Ven
Jeg kunde tale, som mig ret forstod;
Det var som Tro og Haab mig reent forlod.

Da tog jeg Livets Bog, for der at see
Et Trøstens Ord for al min Hjertevee.
Jeg lukked op, og Øjet faldt paa det:
„Du vejet er, men fundet altfor let."

Da trilled bittre Taarer ad min Kind,
Det Ord opfyldte just mit eget Sind;
Var det den Trøst, det Haab, jeg fandt hos den,
Som var paa Jord min sidste, bedste Ven?

Da lød en Stemme: „for dit Hjertes Brøst
Skal du i Loven ikke søge Trøst;
Ty under Naaden, til det glade Bud,
Som sendtes hver en Synder ned fra Gud."

Da vaagned Haabet, og min Frygt svandt hen:
Frimodigt aabned Bogen jeg igjen;
Da læste Ordet jeg: „gak bort i Fred,
Din Tro har frelst Dig!“ og jeg knæled ned

Og takked Gud; hvad før jeg aned kun,
Det saae og følte jeg i denne Stund;
Forsvunden var den mørke Uvejrssky,
Det var som om min Aand blev født paany.

Hvor mine Venner dog er faa
Nu, da jeg Sandhed vil tilhøre;
Paa Livets Vej jeg eensom maa
Den mig anviste Dont udføre.
Ak, fordum flokkedes de tæt,
Men da jeg blev af Verden mæt,
Af al dens Falskhed overtræt,
Som Avner spredtes de for Vinden.

Men dog en enkelt Kjærne blev
Tilbage, dengang Vejret blæste;
Jeg Navnene i Hjertet skrev,
Hvor jeg med stille Fryd dem læste.
Da Avnerne for Vinden svandt,
Saa saare kort kun Graaden randt;
Men synger Kjærnen, dybt og sandt
Vil Sukket fra mit Hjerte stige!

Men skal det skee, o Herre kjær,
Da læger Du og denne Smerte;
Maaskee jeg kommer dobbelt nær
I Sorgen da dit Frelserhjerte!
Du lægger Haanden paa mit Saar,
Og al min Pine reent forgaaer
For Glæden, som hos Dig jeg faaer,
Og som jeg i din Nærhed finder.

Og mister jeg min sidste Ven,
Jeg dette Haab dog har for Øje:
At jeg engang skal komme hen,
Hvor Alle sig for Sandhed bøje.
Ja, kjære Herre Jesu Christ,
Jeg haaber og jeg troer saa vist,
Hvad her jeg taber, giver hist
Du tusindfoldig mig tilbage!

Marc. 10, 14—16.

Som Barnet føler jeg mig vel i Kræfter,
Jeg føler jeg kan ikke ene gaae,
Jeg føler, alt Det, som jeg rækker efter,
Er jeg for lille til at kunne naae.
Jeg føler, hvis jeg trues af en Fare,
Da maa jeg søge hos min Fader Skjul,
Og bede Ham, at Han mig vil bevare
Ret som en stakkels lille, vildsom Fugl!

Dog kan jeg ej med fuld Fortrøstning sige,
Jeg som et Barn i Himlen kommer ind,
At aabent staaer for mig det lyse Rige;
Jeg er ej Barn af ganske Sjæl og Sind.
Endskjøndt jeg veed, at jeg et Skjul kan finde,
At jeg en Broder har, som leder mig,
Jeg som et Barn dog aldrig nogensinde
Mig føler sorgløs, glad og lykkelig.

Et Barn vil altid gjerne større blive,
Lad mig, o Gud, i Taalmod blive stor!
Vil Du mig denne Naadegave give,
Dit Barn jeg bliver, det saa vist jeg troer.
Saa vil engang jeg sikkert kunne lære
At blive sorglos, glad og lykkelig,
Frimodigt paa mit lille Kors at bære,
Til jeg som Barn gaaer ind i Himmerig!

Sagtmodighed.

Sagtmodighed, den er en Kilde,
Som aldrig, aldrig tørres ud,
Som rinder stadigt, skjult og stille,
Som har sit Udspring kun fra Gud.

Og er end ukjendt den og ene,
Ustandset dog den risler frem;
Udvælder den paa haarde Stene,
Den flyder stille over dem.

Og kan den ikke fremad glide,
Hvor Klippestykker standse den,
Den bøjer ydmygt til en Side,
Om end den standses strax igjen.

Og kan den ej til Siden komme,
Da ganske stille voxer den,
Og stiger Tomme op for Tomme,
Og kommer over dog igjen.

Den risler mildt og risler stille,
Den veed, den kommer dog nok frem
Den veed, Sagtmodighedens Kilde,
Den finder dog hos Gud sit Hjem!

Kom, Hellig Aand!

Kom, Hellig Aand! Alt, hvad jeg nu kan fatte,
Det er saa skjønt, at det fortæller mig,
At det, jeg ej forstaaer, er dyre Skatte,
Som jeg kan hæve kun ved Hjælp af Dig.

Kom, Hellig Aand! Du er den blide Due,
Som flyver forud til det Lysets Land,
Hvor jeg med aabnet Blik skal samlet skue,
Hvad her jeg stykkeviis kun ane kan.

Kom, Hellig Aand! tag i mit Hjerte Bolig,
At alt paa Jord mit svage Ojes Sands
Kan blive med Guds Himmellys fortrolig,
Og ikke blindes hist af Straaleglands!

Døden.

Hist oppe i Guds Himmelby
Er til et Lyshav vorden
Den tunge, tætte Taagesky,
Som hviler over Jorden.

Der følger man en anden Skik
End her blandt Jordens Sønner,
Hvor man saa tidt med kolde Nik
De varme Haandtryk lønner.

Der er man lige høit paa Straa:
Paa Engles Himmelstige
Skal ingen fattig Stakkel gaae,
Der er vi Alle rige!

O Jesus! gjerne hjem jeg gaaer,
Naar Aftenklokken lyder,
Naar Du kun ved min Side staaer
Og Skyen gjennembryder;

Den Sky, der er som Natten sort,
Og som jeg Døden kalder;
O, kjære Herre, man den bort,
Naar den paa Hjertet falder.

O, fri mig af det Favntag ud,
Som røver Hjertets Varme,
Og bær mig sagte hjem til Gud
Paa dine Frelserarme!

Til Lærken.

Lille Lærke, vi af dig kan lære,
At, paa samme Tid vi love Gud,
Kan vi for vort Hjem paa Jorden være,
Hvad vi være skal paa Himlens Bud.

Glad og let med Solen du dig svinger,
Men dit Hjem dog aldrig glemmer du;
Skjøndt din Lovsang højt i Luften klinger,
Kan du være hjemme i et Nu!

Passe alle Hjemmets store Pligter,
Ligefuldt dog løfte dig til Gud;
Aldrig du din lille Rede svigter,
Kommer til den uden at faae Bud.

See, jeg veed, min Sjæl har ogsaa Vinger,
Dog jeg ej som Lærken være kan,
Thi min Sjæl saa gjerne bort sig svinger,
Glemmer Jorden for et fremmed Land!

Stundom og jeg glemmer jeg har Vinger,
Glemmer reent jeg opad flyve kan;
Og min Pligt i Hjemmet Sjælen tvinger
Ind i Verdslighedens Skyggeland!

Herre! hjælp, jeg kan af Lærken lære,
At, paa samme Tid jeg lover Dig,
Kan jeg for mit Hjem paa Jorden være,
Hvad Du, kjære Herre, byder mig.

Troens Flugt.

Kom kun, Bjerge og Kløfter, jeg frygter Jer ej,
I spærre mig ikke mit Maal og min Vej;
Thi jeg kjender et Skib, som i Skyen kan gaae,
Det har baaret mig før, og det venter jeg paa.
Naar den dødkolde Viden forfølger sit Spor
Og forsigtigt beregnende bliver ved Jord
Som en krybende Snegl,
Ak, som dog tager fejl,
Gaaer min Snekke i Skyen for fuldeste Sejl.

Der er Mangen, som kjender den meer end af Navn,
Som har staaet med Fryd i dens gyngende Stavn;
Men de Mange, de ere mod Mængden dog faa,
Thi den bliver ved Jord for at krybe og gaae.
Du, som aldrig har prøvet den lette Sejlads,
Hvor man styrer sig frem efter Troens Compas,
Stands de møjsomme Fjed,
Kom ombord og følg med,
Alt vil synes dig nyt, naar Du iler afsted.

Du et samlende Blik over Alting vil faae,
Baade Bjerge og Kløfter de blive saa smaa:
Du vil see og bedømme saa underligt klart,
Thi dit Syn bliver skarpt paa den luftige Fart;
Du vil glædes ved det, som du før har forsmaaet,
Du vil undres ved det, du iblinde har naaet:
Bag de løsnede Baand,
Som har frigjort din Aand,
Vil du føle en Faders altstyrende Haand.

Som et Barn vil du synge og juble i Sky
Ved at see dig omkring paa det ukjendte Nye!
Men bliv ikke forsagt, o min Broder og Ven,
Du maa ned og begynde din Vandring igjen:
Du kan ikke faae Lov til at blive ombord,
Du maa kun gjøre Lystfarter bort fra vor Jord,
Til det stunder mod Kvæld,
Og din trættede Sjæl
Siger Verden sit sidste og glade Farvel!

Men ombord du dog lærte i Smerte og Vee
Med Forventning at bie og opad at see
Mod det Skib, som vil standse og komme igjen
For at bære Dig op, hvor din Længsel gaaer hen;

Og Du lærte, at Intet, som nævnes ved Navn,
Kan Dig lukke den evige Kjærligheds Havn,
Naar du trofast i Bøn
Ikkun venter i Løn
Paa det Skib, som er Jesus, Guds eenbaarne Søn.

Uglen og Lærken.

Uglen. O Lærke, uanseet og graa,
Dit Sprog jeg kunde ogsaa føre;
Hvis det kun var mig om at gjøre,
Jeg kunde ogsaa Triller slaae.

Lærken. Ja Ugle, Du er stor og viis,
Dit Ord jeg holder højt i Ære;
Men jeg kan ikke lade være
At synge til min Skabers Priis!

Hjemvee.

Salige de, som af Hjemvee lide;
De skulle sikkert engang komme hjem.
Salige de, som ad Vejen stride,
Glade i Haabet, mod Maalet frem.

Salige de, i hvis Hjerter lyde:
„Fremad! om end vi saare vor Fod!“
Salige de, som i Trængsel udbryde:
„Hjemad! hjemad med frejdigt Mod!“

Til Bækken.

Hvorhen haster du, lille Bæk?
Du skynder dig saadan at flyde væk;
Du strømmer og bruser og farer frem!
Vil Du maaskee ogsaa skynde dig hjem,
Hjem til dit Ophav, det store Vand,
Ud i den vide, store Strand?
Hvorfor du ikke vil langsomt glide,
Kan Ingen saa godt som jeg vel vide.

Thi ogsaa jeg, som du, haster frem
Og synes, at jeg maa skynde mig hjem,
Og synes, jeg kan ej langsomt gaae,
Hvis jeg til mit store Maal skal naae!
Jeg synes, at jeg maa bruge med Flid
Vor Herres kostbare Naadestid;
Jeg veed jo ikke, naar Vinteren kommer,
Jeg skynder mig hjem, imens det er Sommer!

Barnet og Dukken.

„Til dig, min Dukke, jeg sige vil,
Hvorfor jeg græder, hør nu kun til!
Marie hun blev saa grueligt vred
Og sagde, jeg gjorde Katten Fortræd.
Hun tog den fra mig og jog mig i Seng,
Hun var dog virkelig altfor streng;
Hun kaldte mig ond, og dog jeg veed,
Jeg krammed kun Katten af Kjærlighed."

Skjøndt Dukken laae saa stiv som en Pind,
Den var jo kun Blaar og Handskeskind,
Og stirrede fremad med stive Blik,
Saa Barnet hos Dukken Trøst dog fik.
Hun trykked den kjærligt i sin Favn
Og glemte hos den baade Sorg og Savn:
Hun hælded til den sin vaade Kind,
Med Dukken i Armen sov hun ind.

See, i sin Kjærlighed Barnet troer,
At Dukken deeltagende hører hvert Ord:
Ja, har vi som Barnet et kjærligt Sind,
Vi tænke det ogsaa hos Andre ind;
Vi stødes og saares da ej saa let,
Ifald de ikke forstaae os ret;
Saa Lidt kan i Sorgen bringe os Trøst,
Naar Kjærlighed fylder vort eget Bryst.

Den gamle Fiskerkone.

Fra Hytten ej bort jeg flytte kan,
Om end jeg skal boe her ganske ene;
Her er jeg født ved denne Strand,
Og selv har jeg klinet Hyttens Stene,
Og selv har jeg plantet hvert et Træ,
Som giver for Stormen Ly og Læ!

Her er dog mit Kjæreste paa Jord,
Her synes jeg Solen varmest skinner.
At Gud Han boer paa den hele Jord,
Det veed jeg, men her jeg bedst Ham finder;
Her har Han fundet mig mangen Gang,
Naar Nøden var stor og Tiden trang.

Og Timen paa Dagen her jeg veed,
Naar Solens Straaler paa Arnen falde.
Paa Skabet i Væggen, der skrev jeg ned
Hvad Maaneden hedder, hvad Dagen vi kalde;

Der holdt jeg Regnskab med Tiden, som svandt,
Mens eensomt jeg til mit Jordeliin spandt!

Her har jeg seet, Gud holder sit Ord;
Han aldrig forlod mig nogensinde.
Nu veed Han, hvor gamle Else boer,
Min Hyttes Dør er han vant til at finde.
Først villigt herfra jeg flytter ud,
Naar selv Han mig henter, den gode Gud!

Da Grundstenen blev lagt til en Kirke.

Hvad bygges skal vor Gud til Ære,
I Jesu Navn begyndes maa!
Hans Navn, det skal vor Borgen være,
At Bygningen skal Fremgang faae;
I Jesu Navn vi vide trygt,
At vi paa Klippegrund har bygt!

Paa denne Grund vi lægge ville
Den første Steen i denne Stund,
Og Livets rette, sande Kilde
Vil risle frem fra Klippens Grund,
Og Naadens Strømme Fod for Fod
Vil vælde ud fra Klippens Rod!

De Syge og de Sorrigfulde,
Besværede af Synd og Nød,
Af disse Naadens Strømme skulle
Gjenfødes, finde Liv i Død;

I dem de skulle sænkes ned
Og finde Trøst og Sjælefred.

For dem, som ikke længes efter
I Naadens Strøm at komme ud,
Af alle vore Sjælekræfter
Vi ville bede Himlens Gud:
„I Strømmen, Herre, sænk dem ned
Af Naade og Barmhjertighed!“

Eendrægtelig da samles ville
I Troens Glæde og dens Fred
Vi her ved denne Livets Kilde,
Ret som en christen Menighed;
Du, Jesus, skal iblandt os boe
I Kjærlighed, i Haab og Tro!

Fædrelandssang.

O Danmark! skal dit Navn forgaae,
Dit skjønne Navn?
Skal Fjenden i sit Eje faae
Den Jordbund, som vi træde paa,
Skal med vort Modersmaal forgaae
Dit skjønne Navn?
Nej, op, du frie danske Mand,
:,: Og kjæmp dit gamle Fædreland :,:
Til Gavn!

I Gud vor Strid begynde vi
Til hver en Tid;
Thi Han vil staae den Svage bi,
Vil frelse os fra Slaveri,
Vil gjøre Danmark stærk og fri
Til hver en Tid;
Ja, stol paa Gud kun uforsagt,
:,: Saa staaer Han selv for os paa Vagt :,:
I Strid!

Det hvide Kors, det er det Skjold,
Vi kjæmpe med!
Kun for at værge imod Vold
Vort Fædreland fra Hedenold
Vi bruge Korset til et Skjold
At kjæmpe med;
Og Fred, det er vi færdig til,
:,: Naar kun vor Fjende lade vil :,:
Os Fred!

Alvor!

Alvor, du er min Gudinde!
Vil du hjælpe mig at finde
Frem ad Vejen, som jeg vil?
Kan jeg i dit Fodspor træde,
Spirer frem en stille Glæde,
Som kun hører Himlen til!

I Guds Himmel har du hjemme,
Derfor kan du ikke glemme
Al den Fryd, som der du saae;
Derfor du veemodigt smiler,
Og en Skygge om dig hviler,
Som ej Verdens Børn forstaae!

Men dit Aasyn sig forandrer,
Eftersom man fremad vandrer

Med dig mod Guds Himmelhjem!
Skyggen meer og meer forsvinder,
Snart en stille Fred oprinder,
Fra dit Blik den straaler frem.

Alvor, du er min Gudinde;
Vil du hjælpe mig at finde
Vejen hjemad, som jeg vil?
Kan jeg i dit Fodspor træde,
Spirer frem en stille Glæde,
Som kun hører Himlen til!

Bien.

Du lille Bi! flyv saa rask ej frem,
Ad den Vej finder du ikke hjem;
Stands dog din Flugt, ja seer du nu,
Ved Vinduets Rude standsede du.

Dig hjælper ej Utaalmodighed,
Du brummer og summer og gjør dig saa vred;
Ved Magt vil du ud, du flyver imod,
Men Ruden hvergang din Magt modstod.

Du ivrige Bi, tænk dig dog om,
Du maa tilbage, hvorfra du kom;
Du tænkte vel Ruden Luften var,
Fordi den er gjennemsigtig og klar.

Ja, ganske saadan for fulde Seil
Kan jeg styre mod Lyset og dog tage fejl;
Jeg pludseligt kan ved en Skillevæg staae,
Mod hvilken min Kraft kan Intet formaae.

Vend om, før du bliver dødelig træt,
Endnu kan du flyve hurtigt og let!
Men ak! naar paa urette Vej man kom,
Det altid var svært at vende om.

Nu vil jeg Vinduet aabne for dig! —
Engang blev der og lukket op for mig
Af Naade og af Barmhjertighed,
Da frem paa urette Vej jeg stred.

Da lukkede op den gode Gud
Mit Hjerte ved Naadens milde Bud;
Han saae, det tildøde flagrede sig,
Og derfor saa kjærligt hjalp Han mig.

See, nu fløj du glad og freidigt igjen!
Du snart til dit Hjem vil finde hen;
Nu kjender du nok den rette Vej,
Du lille Bi; det gjør ogsaa jeg.

Men jeg saa freidigt ej svinger mig;
O, kunde jeg lære det af dig,
Da Vejen hjem blev mig ej saa lang,
Ej nær saa besværlig og ej saa trang.

Da kunde min Sjæl i Jesu Navn
Sig svinge fra Jordens Sorg og Savn;
Da kunde jeg flyve frimodigt frem
I Fryd og Glæde mod Lysets Hjem!

Juleaften.

For lukte Døre Barnet staaer;
Det veed, snart Glædens Time slaaer,
Og fuld af Fryd det tier;
I Aanden Julelys det seer,
I Mørke sjæleglad det leer
Og i Forventning bier.

Jo længer her jeg vente maa,
Des flere Gaver vil jeg faae,
Des flere Lys vil skinne;
Saa tænker det; skjøndt Hjertet slaaer
Af Længsel, Barnet stille staaer
Saa tillidsfuldt i Sinde.

Nu aabnes Døren; Lysets Strøm
Langt overstiger Hjertets Drøm.
Nu Engle fra det Høie

Med Barnet juble „glade Juul!"
Og titte ud fra deres Skjul
I Barnets milde Øje.

Du lille Barn fra Lysets Land,
Som Himlens Dør os aabne kan,
Som Alting i os mægter,
Giv ogsaa os af Barnets Sind,
Naar vi i Mørke lukkes ind,
Og Du os Indgang nægter!

Lad Aanden Julelys da see!
Da kunne vi i Mørket lee
Og smile ad dets Farer;
Maa længe vi derude staae,
Des mere Lys vi skulle faae
Hos Dig blandt Engles Skarer.

Engang skal Himmellysets Strøm
Langt overstige Hjertets Drøm,
Naar hist med Engletunge
Vi prise Gud for Naadens Ord,
Naar vi blandt Engles Jubelchor
Vort „glade Juul!" udsjunge.

Med en Bibel.

Den Styrmand, som styrer mod fremmede Lande,
Mellem Klippeskjær, gjennem oprørte Vande,
Han lytter med Iver og Tro til det Ord,
Som Lodsen taler, der kom ombord.

O du, som styrer mod Himmelens Lande,
Som veed, man paa Verdens Klipper kan strande,
Glem ikke, du har en Lods ombord
I Guds det levende Sandheds-Ord.

Grib til i Tro og gjør hvad det siger,
Naar Stormen truer og Faren stiger;
Da brydes Bølgen mod Skibets Stavn,
Og frelst gaaer du ind i den sikkre Havn.

Den bittre Kalk du tømte ud,
Men Drikken skjænket var af Gud,
Og derfor tør vi haabe,
At du trods Smerte, Angst og Nød,
Trods Sjælesygdom, Kval og Død
Drak Liv af hver en Draabe.

Farvel af Hjertets dybe Grund!
Men ikkun for en stakket Stund
Vi vort Farvel udsige;
Thi naar vor Kalk vi tømme ud
I Tro, i Kjærlighed til Gud,
Da sees vi i Guds Rige!

Psalme.

Hvor skal jeg Olie til min Lampe hente,
Som engang ved Guds Naade klarligt brændte?
O, gode Hellig Aand, vil Du mig raade!
O, siig, om jeg med Strid,
Med Jagen og med Flid
Kan kjøbe Naade?

O, Hellig Aand, hvor tidt har jeg erfaret
At neppe har jeg spurgt, saa har Du svaret;
Ej heller nu Du bort fra mig Dig vender,
Thi Sorgen i mit Bryst
Bortsmelter for den Trost,
Som Du mig sender.

Du løser op for mig den store Gaade,
Hvordan jeg kjøbe kan vor Herres Naade;
Du siger mig, Taalmodighed er Penge,

Som Herren ej forsmaaer;
Som Den i Eje faaer,
Der venter længe.

Saa vil jeg da i al min Længsel bie,
Saa vil jeg da i al min Trængsel tie;
Naar Troens Lampe blegner i mit Hjerte,
Og Glæden skjuler sig,
Jeg veed, jeg bliver rig
I Savn og Smerte!

Troens Frihed.

Staa ikke svag og svejende som Sivet,
Naar Verdens mange Storme rejse sig
Og suse mægtigt over Jordelivet,
Og tale højt anfægtende til dig
Om, at du maa for Verdens Magt dig bøje,
Hvis ikke du vil falde og forgaae,
Om, at du ej maa tage det saa nøje
Med fast paa Troens Klippegrund at staae.

Men fremfor Alt du lukke maa dit Øre,
Naar Verden, fuld af falske Raad og Ord,
Vil foreholde dig hvad Andre gjøre:
Ret som om Andre var din Retteſnor,
Ret som om Herren fordred Eet af Alle.
Betænk, Det, som den Ene støtte kan,
Kan netop faae den Anden til at falde;
Hver Christen har sin egen Prøvestand.

Hver Stjerne fik sin egen Vej at vandre,
Sit eget Løb, som den fuldende maa;
Saa har og du, heelt uafseet af Andre,
Din Vej, din Herre vil at du skal gaae:
Da her Han gik i Jordens Skyggedale,
Med sine Ord Han ej gav Alle Fred,
En bød Han tie, En Han bød at tale,
En bød Han bie, En at følge med.

Blev denne Tro dig ved Guds Naade givet,
Blev den dit Hjertes sande Ejendom,
Da staaer du ikke svejende som Sivet,
Da er der ikkun Et, du spørger om,
Kun Et, som er dig rigtigt om at gjøre,
Naar Verdens mange Storme rejse sig,
Og dette Ene er: at faae at høre
Hvad Han, vor store Mester, vil med dig.

Og endnu Et vil denne Tro dig give,
En Gave, som vi Alle trænge til,
Din Dom vil mere mild og skaansom blive,
Naar du din Broders Færd bedømme vil;
Du vil ham meget mere Frihed skjænke
Til uforsagt at gaae sin Herres Bud,
I hver en Meningsforskjel vil du tænke:
Det er en Sag imellem ham og Gud!

Ja, store Jesus! du os sammenbinde
Med Troens, Haabets, Kjærlighedens Baand!
Oplys Enhver i Hjertet inderst inde
Om, at i Frihed tjene vi din Aand!
Giv hver især sin Vej, sit Løb at tjende,
Og Kraft til at fuldende Løbet med,
Til vi hos Dig, hvor alle Veje ende,
Gaae ind til Salighed og evig Fred.

Psalme.

Havde jeg Vinger, da vilde jeg ile,
Evige Kjærlighed, ind i din Favn;
Hjem til din Fred, til den evige Hvile,
Bort fra min Længsel og bort fra mit Savn.
Ak, men som Ormen jeg fremad mig slæber,
Vingerne ej kunne folde sig ud,
Synden, som fast til mit Hjerte sig klæber,
Holder mig fjern fra den levende Gud.

Naar skal, o Herre, min Klage faae Ende,
Naar skal jeg Ansigt til Ansigt Dig see,
Naar skal jeg Himmerigs Salighed kjende,
Naar skal jeg glemme min Jammer og Vee?
Herre, forbarm Dig dog over mig Svage,
Ak, thi i Svaghed kun sporger jeg saa,
Thi af de bittre, de sorgfulde Dage
Har du mig lovet, skal Glæde fremgaae.

Trykker end Korset, jeg fik jo at vide:
Aldrig for tungt det dog vorder for mig;
Ak, thi jeg veed, det mig baader at lide,
Smerten, o Jesus, mig drager til Dig.
Naar mine Synder til Jorden mig tynge,
Da først jeg lærer at haabe og troe,
Da først jeg lærer til Dig mig at flynge,
Du, som alene kan give mig Ro!

Herre, saa vil jeg mit Løb da fuldende
Fuld af Fortrøstning til Dig og dit Ord;
Naaden, ak, Naaden jeg lærer at kjende
Bedst, naar jeg knuges og bøjes mod Jord;
Kjender jeg Naaden, o, da har jeg Vinger,
Vinger, som mægte at føre mig frem,
Frem, om end Kjødet og Verden mig tvinger,
Frem til den evige Fred i mit Hjem!

Drengen og Bukkene.

Han føler sig ret som en farlig Fyr,
At han kan styre de stolte Dyr;
Han kjører ret som det hører sig til,
Baade frem og tilbage, hvordan han vil;
Han knalder med Pidsken: „O, see hvor jeg kan!"
Saa raaber han ud, den lille Mand.

Foran Bukkene gaaer, det glemt han har,
En Mand, som et Tag i Tøjsen ta'er,
Hver Gang han vil ind paa urette Vej;
Den lille Dreng, han mærker det ej;
Han troer, at han ene styrer og kjører,
Mens Manden Bukkene fremad fører.

Mangen Steen var han ej kommen godt forbi,
Og mangen Grøft var han dumpet i,
Hvis Manden ej havde ført ham frem;

Nu kom han saa stolt og fornøiet hjem,
Og raabte i Døren vigtigt til Alle:
„Herefter I skulle Jens Kudsk mig kalde!“

Veemodigt Moderen smiler derved;
Thi hun forstaaer i sin Kjærlighed,
At Meget maaskee han skal gjennemgaae
I Livet, før han vil kunne forstaae:
Om han holder Tøilen, om han end kjører,
Gaaer Manden dog foran og Bukkene fører.

Aftensang.

Ned bag Kirken Solen daler
Brændende og luehed;
Kirkens Skygge mig husvaler
Nu i Aftnens stille Fred.

Flodens Strøm forbi mig glider,
Sagte fremad uden Larm,
Ej urolig frem den strider;
Aftnen er saa mild og varm.

Lad, som Flodens Strøm, mig glide
Fremad mod mit Himmelhjem,
Lad mig ej i Angst og Kvide
Haste imod Maalet frem!

Lad min Livets Sol neddale,
Herre, med en saadan Fred,
Lad Din Kirkes Fred husvale
Hisset mig i Evighed!

Den Huusvilde.

Fuglen født
Sover blødt
I sin lille Rede;
Ikkun jeg som vildsom Fugl
Leder om et lille Skjul.

I vor By
Intet Ly,
Ingen Hjælp jeg finder;
Uden Gods og uden Guld
Laa jeg bedst i sorten Muld.

Ingen meer
Til mig seer,
Jeg er fuld af Plage;
Mon min egen Skyld det var,
At jeg ingen Venner har?

Hør min Røst,
Vær min Trøst,
Du, som uden Venner
Stod som jeg paa Jord forladt
I en mørk Skjærtorsdagsnat.

Herre nu
Jeg som Du
Mig mod Jorden bøjer;
Sagtelig jeg beder Dig:
„Tag den bittre Kalk fra mig!“

Har jeg drømt,
Er den tømt,
Stod Du ved min Side?
Følte jeg din Guddomsaand,
Tog Du Kalken af min Haand?

Salig Fred
Daler ned
I mit arme Hjerte!
Fødtes Paaskemorgen brat
Af en mørk Skjærtorsdagsnat?

Ja, da Alt
Sank og faldt,
Jesus, Du beredte
Sted mig i Din Faders Huus,
Som ej synke kan i Gruus.

Engle smaa
Pege paa
Vejen til min Bolig;
Er den end lidt smal og trang,
Gaaer jeg fuld af Haab min Gang.

Engang brat
Som i Nat
Aabnes Himmeldøren,
Og jeg faaer for evigt Ly
I Guds egen Himmelby!

En Christens Dom.

Lær mig, o Gud, at skjelne ret,
At Dommen aldrig glider let
Og flygtigt fra min Læbe;
At ingen giftig Dadlelyst
Skal tage Bolig i mit Bryst
Og Kjærligheden dræbe.

Men domme sanddru, domme klart
Og dog saa mildt, det Bud er svart
For Dine at udføre;
For Aanden det mig tolke vil,
Jeg aldrig vil faae Viisdom til
Det rettelig at gjøre!

Skal altid Dommen lyde mildt,
Da maa jeg verdensklogt og snildt
Den klare Sandhed dølge;
Og ofte bliver Dommen haard,
Ukjærlig, uden Skaansel, naar
Jeg Sandheden vil følge.

Ak, Herre, Vejen er saa smal,
Som jeg hernede vandre skal,
Og den er svær at bane;
Den er begroet med Torn og Krat,
Og jeg, jeg bliver træt og mat
Af gammel Syndevane.

Vis du mig Vejen, Herre Christ,
Da skal det lykkes mig forvist
Det rette Spor at finde;
Da skal jeg see, din Kjærlighed
Veed Raad, hvor min slet intet veed,
Men famler om i Blinde.

Da skal jeg see, o Herre kjær,
Saa længe paa, hvad hist og her
Der findes kan af Dyder
Hos mine Søskende paa Jord,
At jeg forglemmer hvert et Spor
Af Nag ved deres Lyder!

Og har end Verden nok saa stærkt
Min Næstes Hjerte brændemærkt,
Din Kjærlighed skal minde

Mig om, at Himlens Mærke staaer,
Saa længe som hans Hjerte slaaer,
Ved Siden af derinde!

Vejled mig ved din Hellig Aand,
Da løses Lovens haarde Baand
Og nye Baand mig binder,
Som uden Tryk dog slutter tæt,
Saa jeg frimodigt glad og let
Den rette Grændse finder!

Jeg troer paa de Helliges Samfund.

Hvad hjælper det, at vi ved Blodets Baand
Er knytted' sammen, naar ej Herrens Aand
Har sammenføjet os paa Jorderig
Med Baand, som evigt ej opløse sig!

Grundtonen et Orchester tjende maa,
Skal Toneklang af Sammenspil fremgaae:
Det Samfund, hvor Guds Aand ej findes i,
Er som Accorder uden Harmoni.

Og Tungen føler sig som bunden fast,
Og Talen skurrer som en Streng, der brast;
Den Tale, som frimodigt, let og klar
Sig trænger frem, hvor Aanden hjemme har.

Der hver for sig er bunden og dog fri,
Hvert Hjerte har sin egen Melodi,
Sit eget Instrument, hvis kjendte Lyd
Udtale kan hans Længsel og hans Fryd

Det Ene hæver kun det Andet frem,
Det Hele er et yndigt Tonehjem;
Vel skifter Dur og Mol og Taktslag om,
Men klart igjennem Alt Grundtonen kom.

I saadant Samfund jeg saa gjerne boer,
Det er paa det, jeg vidner, at jeg troer.
Ja, Blodets Baand forst ret os binde vil,
Naar Herrens Aand dem tæt har knyttet til!

Til Vintergjækken.

Hvorfra har du dog dit Navn,
Lille fine Klokkeblomst,
Som kan under Sneen hvide
Spire frem ved Vintertide!
Er det os, du gjække vil?

Vil du, at vi skulle troe,
At du bringer Sommer nu?
Vil paa Skromt du ved dit Komme
Sige: „Nu er Vintren omme!“
Nej, vi bedre dig forstaae!

Det er ham, den kolde Vinter,
Det er ham, du gjække vil;
Vise ham, han kan ej kue
Livet, om han end vil true
Nok saa barskt og strengt dermed.

Lille fine Klokkeblomst,
Lad os lære lidt af dig!
Naar forbi er Livets Sommer,
Og naar vor Tids Vinter kommer,
Lær os gjække ham som du!

Vise ham, han har ej Magt
Til at kue Livets Blomst;
At den under Sneen hvide
Blomstre kan ved Vintertide:
Da har du ej gjækket os!

Vuggesang.

Lille Barn, sov nu sødt,
Luunt og godt der er dernede;
Vuggen slutter om dig blødt
Som en lille Fuglerede.

Engang vil du flyve bort,
Bort fra Hjemmet til det Fjerne;
Ak, kun saare, saare kort
Kan din Moder om dig værne.

Kunde jeg kun lære dig,
Inden Vingen sig udfolder,
At man kun er lykkelig,
Naar til Gud man fast sig holder.

Ak, vil Verden stække dig,
Rammer det mit Moderhjerte;
Tanken blot opfylder mig
Med en dyb og navnløs Smerte.

See, du smiler sødelig,
Ret som vilde du mig trøste;
Skal fra Gud du sige mig:
„Saae i Tro, og du skal høste!“

Ham vil jeg betroe Dig til,
Jeg i Tro til Ham vil bede,
At Han dig beskjærme vil,
Naar du flyver fra din Rede.

Da vil Troens Sædekorn
Ved Hans Aand mig skjænket blive,
Som, trods Verdens skarpe Torn,
Veed at holde sig ilive.

Det jeg gjemmer i dit Bryst,
Fuld af Haab og Moderglæde,
Ja, dit Smiil mig bragte Trøst,
Nu jeg vil ej mere græde!

Daabs-Psalme.

Af Aand og Vand skal Liv fremgaae,
Det Liv, som skal til Salighed opstaae.
Herre, vi med Glæde
For Dit Aasyn træde,
For at denne Spæde
Nu med Daabens Væde
Aandens Liv kan faae!

Lad Troens Sæd, som bliver lagt
I Barnets Hjerte nu ved Daabens Pagt,
Frem til Lyset finde!
Herre, lad derinde
Naadesolen skinne,
O, at ingensinde
Sædekornet doer!

O, Jesus, Guds eenbaarne Søn,
Vil dette lille Barn Du paa vor Bøn

Naadigt Dig antage!
Hjælpe denne Svage
Djævlen at forsage
Og i Tro at drage
Vejen hjem til Dig!

Ja, kjære Herre, lad det skee,
At dette Barn vi kan blandt Dine see,
Naar os Alting tyder:
Dommedag frembryder,
Naar der Anskrig lyder,
Og Din Brud sig fryder!
Herre, hør vor Bøn!

Psalme.

Mig fattes Viin; o, Du, som kan
Til Himmelviin forvandle Vand,
Du, store Jesus, gjør paany
Et Tegn som hist i Canæ By!

Maaskee, o Herre, spørger Du,
Om jeg og kommer ret ihu,
At, førend Bryllupsvinen flød,
Man gjorde Alting, som Du bød!

Man uden Toven Vandet bar
Og fyldte paa de tomme Kar;
Man spurgte ej hvorfor, hvortil?
Men tænkte: „Herre, som Du vil!"

O, Jesus, ja, jeg veed det godt,
Men, ak! det gaaer saa saare smaat;
Kun draabeviis begyndt jeg har
At fylde paa det tomme Kar.

Det kan, det vil ej falde let,
Min Haand er svag, min Fod er træt,
Saa Lidet jeg til Huse faaer,
Saa Meget, ak! tilspilde gaaer.

Det skorter paa Taalmodighed,
Endskjøndt jeg dybest inde veed,
At Karret fyldes meer og meer,
Om end det draabeviis kun skeer.

Naar Karret ikke bundløst er,
Er Draaben ikke uden Værd;
Al Verdens Have kun bestaae
Af Millioner Draaber smaa.

Saa giv mig da Taalmodighed
Til at fuldende Værket med,
Indtil mit Hjertes dybe Trang
Skal stilles fuldt og heelt engang,

Naar hjem Du kalde vil din Brud
Til evig Højtidsfest hos Gud,
Hvor Bryllupsvinen strømmer klar,
Som Du tilsidst forvaret har!

Troens Mærke.

Naar Solen stiger frem i Øst
For Lyset og for Livet,
Hver Fugl maa takke med den Røst,
Som blev af Gud den givet.

Og Fuglens Tak annammer Han,
Som haver skabt dens Tunge;
Og aldrig Han forlange kan,
At Spurv som Stær skal sjunge.

Ja, Lærkens glade Morgensang
Vor Gud vil gjerne høre,
Men Vibens Røst med Sorgens Klang
Forlyster og Hans Øre.

Og Fuglen, som med hæse Skrig
Sin Tak til Gud frembringer,
Kan dog mod Lyset hæve sig
Paa lette Fuglevinger!

Nej, aldrig Gud forlange vil,
At eens vor Sang skal lyde,
Han i sin Himmel lytter til
Og hver en Røst vil tyde.

O, Christen, du ej heller maa
Din Broders Stemme laste!
Kan ikke du hans Sang forstaae,
Du maa den ej forkaste.

Du glade Sind, betænk det da,
Glad kan al Sang ej lyde,
Et taarekvalt Haleluja
Kan og Guds Engle fryde.

Og Du, hvis Sind er tungt og træt,
Du maa det ikke glemme,
At Gud annammer ogsaa det,
Som klang med Jubelstemme.

Den christne Tro paa alle Sind
Ej sætter samme Mærke,
Cypressen aldrig blev en Lind,
Og Viben ej en Lærke.

O Christne, sjung da høit i Chor
Hver med sin egen Stemme;
Vor Gud annammer hvert et Ord,
Hvori Hans Aand har hjemme.

Den Skibbrudne.

I Mulm og Nat foruden Trøst
Jeg sidder ved en fremmed Kyst,
Her blev jeg lagt for Anker;
Og kun et splintret, usselt Vrag
Jeg skuer, naar det bliver Dag,
Af mine stolte Planker!

Og Havet blev din Sotteseng,
Min kjække Gut, min raske Dreng!
Du vilde Fader følge;
Men vore Veje skiltes ad,
Dengang du fik saa koldt et Bad
I Havets falske Bølge!

Jeg favned' dig saa tæt og fast,
Men ak, det var som Hjertet brast,
Da du blev fra mig revet;
Maaskee, naar Dagen nærmer sig,
Jeg skue skal dit blege Liig,
Som op paa Land er drevet!

Men tys! hvad er det for en Klang?
I Hjertet toner det som Sang,
Hvad er det for en Stemme?
Min kjække Gut, min raske Dreng,
Et Hav blev ej din Sotteseng,
Jeg kan din Røst fornemme!

Snart hviler Drengen i hans Favn
Og nævner ham ved Fadernavn;
Og Begges Hjerter bøje
Sig hen mod Ham, som stiller ad
For ret at gjøre salig glad,
For ret at sammenføje!

Ja, Herre, staae vi end forladt
Ved fremmed Kyst i Sorgens Nat,
Du eengang vil os vise,
At Du kan magte Død og Grav,
Kan drage frem af Tidens Hav
Alt, hvad vi der forliste!

———

Psalme.

Ja, Jesus, Du har bedt for mig,
Hvor glad maa jeg ej være!
Du bad, at Hver, som troer paa Dig,
Og dele maa den Ære,
Den Glands, den store Herlighed,
Det Lys og al den Kjærlighed,
Og alle skjønne Gaver,
Du af din Fader haver!

Saa ydmygt i din fromme Bøn
Bekjender Du for Alle,
At Du, som er Guds egen Søn,
Dog Intet Dit tør kalde;
At al din store Herlighed,
At al din dybe Kjærlighed
Og dine Naadegaver
Du af din Fader haver!

Lad mig da og i Sjæl og Sind
Ret aldrig det forglemme,
At Naaden, som i mig kom ind,
Ej kom ved eget Nemme;
At al din store Herlighed
Og al din dybe Kjærlighed
Gav mig de Naadegaver,
Jeg i mit Hjerte haver!

Vintertrøst.

Nu kommer igjen den kolde Snee
Og dækker Marker og Høje,
Med Sorg Naturen maa Kulden see,
Den sørgende maa sig bøje.

Dog Fuglene synge og kviddre smaat
Vor Herre til Tak og Ære;
At takke for det, som ikke er godt,
Vi kunne af Fuglene lære.

Og klinger end Sangen lidt svagt og mat,
Saa godt, de formaae det, de synge;
De føle sig ikke af Gud forladt,
Om Kulde og Savn dem maa tynge.

Dog eje de ikke Guds eget Ord,
Som lover dem Lys og Varme,
Som lover, at Hver, der haaber og troer,
Skal finde Guds Fred i hans Arme.

Som lover at Den, Gud kaldte paa,
Den vil han retfærdiggjøre,
Og helliggjort engang Den skal staae,
Som Naadekaldet vil høre.

Og vi, vi kunne saa modløst staae,
Naar Modgang og Kulde kommer,
Og ængstes for, at vi skulle forgaae,
Forinden det bliver Sommer!

Hen og hjem.

Til Kirken styred jeg min Gang,
Jeg følte, ak, med Smerte,
Den Sol, som straaled over Vang,
Opvarmed ej mit Hjerte.

Den dalet var bag Bjergets Top,
Da atter hjem jeg vendte;
Men i mit Bryst var steget op
En Sol, jeg før ej kjendte.

Og da til Kirken jeg gik hen,
Var sorgfuld jeg og ene;
Men da jeg vandred hjem igjen,
Da var jeg ej alene.

Thi ved min Side vandred Han,
Som Glæden med sig bringer,
Som hæver os til Lysets Land
Paa Aandens lette Vinger.

Og da til Kirken jeg gik hen,
Ad Kinden Taarer trilled;
Men da jeg vandred hjem igjen,
Var Smertegraaden stillet.

Da var den Taare tørret bort,
Som gjaldt min Sorg og Længsel;
Min Vandring syntes mig saa kort
Igjennem Verdens Trængsel.

Og da til Kirken jeg gik hen,
Var lukket Livets Gaade;
Men da jeg vandred hjem igjen,
Dens Løsning det var Naade!

I Udlandet.

Dig, vor Frelser og Forsoner,
Man med Guld og Flitter kroner
Her i Katholikers Land.
Ej Alverdens Guld opvejer
Tornekronen, som du ejer,
Som Dig ene smykke kan.

Ingen anden vil Du bære;
Smykt med den, Du vil os lære
At foragte Guldets Glands.
Kronen, som Du vandt i Smerte,
Kun af den hvert christent Hjerte
Binde skal din Hæderskrands!

Som en Guddom og de ville
Jesu Moder her fremstille,
Hun skal høre Hjertets Bøn!

Jesus, da Du kom til Jorden,
Da er Du min Broder vorden;
Menneske Du blev, Guds Søn!

Selv Du Dine vil bønhøre,
Kjærligt bøier Du dit Øre
End til Jorderige ned;
Skjøndt Du throner nu i Himlen,
Seer Du dog paa Jordevrimlen
Med den samme Kjærlighed.

Lær os da, o Frelser kjære,
Ret i Sandhed Dig at ære,
Binde Dig en Hæderskrands
Med en Tillid, som er ægte,
Med et Sind, som kan fornægte
Verdens Guld og falske Glands!

Psalme.

Fly fra mig, Frister, byd mig ej
At vandre paa den brede Vej!
Som Esau vilde det mig gaae,
Der, kun for Lindserne at faae,
Sin Førstefødselsret hengav:
Min Sejer over Død og Grav,
Min Frelse gav jeg evigt hen,
Hvis jeg tog Verden til min Ven!

Jeg veed det vel, min Sti er smal,
Men aldrig det mig skrække skal;
Thi Vejen banes for min Fod
Af Ham, min Hyrde from og god.
Han løfter høit sin Hyrdestav,
Som sejrer over Død og Grav,
Og Staven er Hans Guddomsord,
Som altid midt iblandt os boer.

Han stundom vel i Dybet gaaer,
Men dog Ham følge kan Hans Faar;
Thi Hyrdestaven løfter Han
Saa højt, at vi den skue kan,
Med Korset peger Han i Sky
Op mod Guds egen Himmelby!
Fly fra mig, Frister, følg mig ej,
Med Jesus gaaer jeg Korsets Vej!

Farvel.

Farvel! kun kort vort Møde var;
Skjøndt lidet jeg kun kjendt dig har,
Saa veed jeg, vore Hjerter
Vil mødes tidt, naar vi til Den,
Som er i Tro vor fælles Ven,
Betroe Begjær og Smerter!

Vi bygge paa den samme Grund,
Det føler jeg i denne Stund,
Nu, da jeg fra dig drager.
Vi haabe Begge paa det Sted,
Som Herren Sine har beredt,
Hvor ej man Afsked tager!

Naar i den Tro vi skilles ad,
Vi kunne veemodsfuldt, men glad,
Farvel hinanden sige;
Thi samme Maal vi skulle naae,
Om Vejene end skilles maae,
Og Maalet er Guds Rige.

Maisang.

Nu vi Alle med Længsel maae spørge: „At naar
Skulle atter vi skue den smilende Vaar?"
Thi det stormer og fyger, skjøndt alt det er Mai,
Man for Sneedriver neppe kan bane sig Vej:
Mon ej Himlen vil holde det Løfte, den gav,
Skulde Vaar, skulde Sommer og Høst lade af?
Skulde fygende Snee,
Skulde Vinter og Vee
I de kommende Tider vi sørgende see?

Nej! saalænge til Himmel og Jord skal forgaae,
Skal urokket som Klippen Forjættelsen staae.
Du, som bøjer dit Hoved med Smerte mod Jord,
Hvis paa Aandens den evige Vinter du troer,

See paa Aarets omvexlende Tid dig i Speil:
Det kan vare lidt længe, men slaaer ikke fejl,
At af Vinterens Skjød
Bliver Sommeren fød,
Om end længe det truer med Kulde og Død!

Det vil gaae dig, som Gud dig i Ordet har sagt,
Hold kun fast ved din Daabs den hellige Pagt,
Og en straalende Sol skal opstige i Øst,
Som skal lyse og varme og bringe dig Trøst,
Som skal fremelske Liv af den dødkolde Jord,
Som skal vise dig Vej til Guds levende Ord,
Løfte Sorgernes Sky,
Bringe Sommer paany
Til dit Hjertes den mørke og fattige By!

Men et Bud du itide betænke dog maa,
Hvis du ikke med Himmel og Jord vil forgaae:
Du maa hæve dit Øje og ej søge Fred
I den dræbende Verdens Forfængelighed,
Du maa skue didhen, hvor Guds-Solen staaer op,
Maa bestige Forsagelses-Bjergenes Top,
Da skal Sommer du see,
Om det end skulde skee,
At din Mai svinder bort under Kulde og Vee.

Og er Somren brudt frem med sin straalende Pragt,
Er du iklædt Guds Naades den lysende Dragt,
Da med Troens Frimodighed, Glæde og Trøst
Kan du vente den nære og kommende Høst;
Thi med den er de vexlende Tider forbi,
Da skal Høstmanden komme for Sine at frie
Fra den kommende Nød,
Fra den evige Død
Til et Liv, som fremspired af Vinterens Skjød.

Troens Sprog.

Staa stille, Vandringsmand, og lyt!
Et Sprog, saa underskjønt og nyt,
Jeg nu har lært at kjende;
Er ubekjendt det end for dig,
O Broder, kom og deel med mig
Dets Fryd foruden Ende!

Maaskee du seer, som eengang jeg,
At Alting falmer paa vor Vej,
At vi i Støvet træde
Selv det, som i vor Ungdomstid
Vi eftertragtede med Flid
Som Livets bedste Glæde.

O, seer du det med Suk og Vee,
Kan du og lære klart at see
Et Lys, som aldrig blegner,

Som lyser over Tidens Hav,
Udover Mørke, over Grav,
Naar du i Døden segner.

Men vil du see dets Straalepragt
Og kjende al dets Guddomsmagt,
Da, Broder, maa du lede,
Maa lede der, hvor Lyset boer,
I Livets og i Sandheds Ord,
Men først, først maa du bede!

Til Ham, hvis Magt og Storhed vi
Dog kjende allerstørst deri,
At Han er Alles Fader;
Og beder du, da skal du see,
Et Underværk skal atter skee,
Sin Himmel Han forlader!

Og daler i dit Hjerte ned
Med al sin milde Hjertefred,
Saa hvert et Savn bortvugges,
Saa klart du skuer fra hans Ord
Et Lys at udgaae over Jord,
Som ingensinde slukkes.

Og gaaer du efter Lyset frem,
Det leder dig til Bethlehem;
Der lærer du at tale
Det Hjertesprog, jeg taler om,
Som vidner højt om Ham, der kom
Til os fra Himlens Sale.

Med Jesu Navn begyndes maa,
Vil du den Fryd og Fred forstaae,
Som jeg har lært at kjende;
Begynder Hjertets Sprog med det,
Da fatter hurtigt du og let:
Med Jesu maa du ende!

Hans Navn for Hver, som Ham har kjær,
Begyndelse og Ende er,
I det os Alt blev givet;
I det er Død og Grav forglemt,
I det er Evigheden gjemt,
I det er Guddomslivet!

Psalme.

O lær mig, Gud, at tale ret,
Lad Aand og Ord sig føje let;
Men lær mig og at tie, naar
Min Taushed meer end Ord formaaer.

Der gives for Enhver, som troer,
Et stille Sprog foruden Ord,
Naar Verdens Spot til Hjertet gaaer,
Og Hjertet bløder ved sit Saar.

Et Sprog, som vidne kan om Ham,
Der bar al Verdens Spot og Skam
Paa denne syndefulde Jord
Foruden Klage,-uden Ord!

O, Herre, lær mig tale ret,
Lad Aand og Ord sig føje let;
Men lær mig og at tie, naar
Min Taushed meer end Ord formaaer!

Barnet med Blomsterne.

„Saa kjøb dog lidt Forglemmigejer,
O, kjære Herre, som De plejer!“
„Nej, Barn, jeg har ej Tid idag,
Saa hold dog op og ej mig plag!“
Og Døren hurtigt i blev slaaet;
Men knap var fem Minutter gaaet,
Før atter der blev banket paa,
For atter bedende hun saae
Op imod ham, som aldrig før
Har jaget hende fra sin Dør.
„Nej, Barn, lad mig dog være fri!“
Og atter sloges Døren i;
Men hurtigt Barnets lille Fod
Med Træsko paa ivejen stod
Imellem Døren og dens Karm;
Men nu blev Præsten vred og varm:
„Ja, jeg skal lære Dig, du Smaa!“
Men som han i det Samme saae

To Øjne svulmed' op af Graad,
Som søgte Bistand, bad om Raad,
To Hænder smaa, som raktes frem
Mod Døren, som nu stod paa Klem,
Hans Vrede pludseligt forsvandt,
Thi Texten ham i Tanker randt,
Den han, som Sjælehyrde from,
Imorgen skulde tale om;
Den peged netop stærkest paa,
At Ham vi efterfølge maae,
Som trofast lover sine Smaa,
At Den, som beder, han skal faae,
Og at hver Den skal lades ind,
Som banker paa med ydmygt Sind.
Han tog den Lille paa sit Skjød,
Aftørred Taarerne, som flød,
Lod hende klage al sin Nød
Om, at de hjemme mangled Brød;
Sit Løvte gav han hende paa,
Til hendes Moders Hjem at gaae;
Han kjøbte Blomsterne, som laae
Spredt ud i Skjødet paa den Smaa:
Paa deres Viis de ogsaa bad
For hende, som paa Skjødet sad.
Hvert fattigt Barn paa Livets Vej

Det beder jo, forglem mig ej,
Fra Ham, som gav os at forstaae,
At Han er Eet med sine Smaa.
Og Præsten talte næste Dag
Saa inderligt Vorherres Sag,
At mangen Smerte, mangt et Savn
Afhjulpen blev i Jesu Navn.

Altergangspsalme.

See, hvor det bruser og stormer herinde,
Net som en stummende, bølgende Elv;
Jesus, lad Hvile i Dig mig dog finde,
Træt indtil Døden jeg er af mig selv;
Træt af at jage de vildsomme Tanker,
Der som en Taage formørke min Sti,
Træt af at standse og ligge for Anker
Der, hvor jeg helst skulde haste forbi.

Naar skal jeg lære at tøjle og tæmme
Alt, hvad kun Satan og Synden har skabt;
Naar skal jeg lære, o Jesus, at glemme
Alt, hvad jeg ude i Verden har tabt;
Naar skal jeg lære i Gjerning at vise,
At jeg har undfanget Troen paa Dig,
Naar skal jeg lære din Naade at prise,
Saa den blev ikke forgjæves mod mig!

Jesus, ak Jesus, kun Du kan mig give
Kraft til at kæmpe med Kjød og med Blod,

Ikkun din Nærhed kan Hjertet oplive,
Ikkun dit Samfund kan styrke mit Mod.
Kom da at fæste Dig Bo i mit Hjerte,
Du, som saa inderligt ynkedes ved
Syndens fortærende, dræbende Smerte,
At Du af den lod Dig drage herned.

Uden at agte, at Svøbet var Klude,
Som man i Verden for Dig havde bredt,
Uden at agte, at Straa var den Pude,
Hvormed din Vugge i Verden var redt;
Alt kun for Vantroens Tvivl at forjage,
Kun for at lære hvert Hjerte at troe,
At Du derinde tiltakke vil tage,
Er der end usselt og fattigt at boe.

Kom da, o Jesus, mit Hjerte er rede,
Vuggen staaer opredt med fattige Straa!
Lad mig fornemme, at Du er tilstede,
Da skal med Synden jeg Overmagt faae,
Da skal jeg lære at tøjle og tæmme
Alt, hvad kun Satan og Synden har skabt,
Da skal i Samfund med Dig jeg forglemme
Alt, hvad jeg ude i Verden har tabt!

Psalme.

Selv om jeg gjør hvad jeg formaaer,
Selv om jeg vinder Sejer,
Som Herrens Skyldner dog jeg staaer,
Og Intet selv jeg ejer.

Naar Alting drager mig forbi,
Hvad i mit Liv jeg gjorde,
Slet Intet glad jeg hviler i,
Alt staaer i Skygger sorte.

Det Mindste, højre Haand gav hen,
Den venstre strax det vidste,
Og altfor haardt omfatted den,
Hvad ej den vilde miste.

En Gift sig trængte ind i Alt,
Det Mindste som det Største,
I Det, som Andre stort har kaldt,
Var dog jeg selv den Første.

Har stundom jeg et Offer gjort,
Har Satan strax mig fristet,
Har sagt: „hvad Du bedrev var stort!"
Og Lønen har jeg mistet!

Og gav jeg Æren Dig, o Gud,
Og i dit Navn mig glæded,
Dit Guddomsnavn han sletted ud
Og satte mit istedet!

Ja, alle Ting forpester han,
For ham jeg ej kan lukke,
Sin Gift endog indblæser han
I mine Hjertesukke.

Han aldrig Ro mig lade vil,
Han færdes alle Steder;
Han sætter og sit Amen til,
Naar jeg af Hjertet beder!

Ja, sparsomt Du kun høste vil,
Men, Jesus, det mig trøster,
Du tusind Fold vil lægge til
Det Lidet, som du høster.

Saa bliver Himlens Lade fyldt,
Du kjærligt selv den fylder,
Og Naaden bliver ufortjent,
Thi tusindfold jeg skylder!

Bryllupspsalme.

Det er saa yndigt at være To,
Naar Begge fromt sig for Herren bøje,
Naar samme Glæde i samme Tro
Kan Begges Hjerter sammenføje;
Da inderst inde
:,: Er Mand og Kvinde :,:
Først Eet i Sinde
:,: I Kjærlighed. :,:

Med Glæde kunne til denne Fest
Vi sjunge højt til Gud Faders Ære;
Thi Han blev buden til Bryllupsgjæst,
Som altid gjerne til Gjæst vil være,
Hvor Han kan finde,
:,: At Mand og Kvinde :,:
Til Ham sig binde
:,: I Kjærlighed! :,:

Han fordrer Meget, men Et vi veed,
Til Gjengjæld er Han saa rund en Giver:
Thi Guds Velsignelse, Held og Fred
I Brudehuset som Gave bliver
Til evigt Minde,
:,: Hvor Mand og Kvinde :,:
Til Ham sig binde
:,: I Kjærlighed! :,:

Hvor Han er buden til Højtidsgjæst,
Der Aand og Ord sig tilsammen rime,
Og der er evig Bryllupsfest,
Hvor Brudeklokkerne sagte kime
I Hjertet inde;
:,: Der Mand og Kvinde :,:
Paa Jorden finde
:,: Et Himmerig! :,:

— —

Hvad jeg vil lære.

See, Løvet falder Træet faaer
Ej Knop og Blad før næste Vaar!
Du Træ, som af Erfaring veed,
Ad Aare foldes Knoppen ud,
Ad Aare spire friske Skud,
O, lær du mig Taalmodighed!

Alt fyldt med Honning Kuben staaer,
Forinden det er Efteraar!
Du lille Bi, som veed, med Flid
Du Sommertiden nytte maa,
Hvis ej du vil til Grunde gaae,
Lær mig at nytte Naadens Tid!

See, Fisken Strømmens Krat modstaaer,
Saa sikkert den mod Strømmen gaaer!
Kan, Fisk, jeg lære da af Dig,
At stride Verdens Strøm imod;
Ak, gik jeg med, jeg Ham forlod,
Som Livets Vej anviste mig!

Forinden Natten bryder frem,
Til Reden søger Fuglen hjem;
Der sover den saa sødelig.
O, lær mig da, du lille Fugl,
At søge til mit rette Skjul,
Naar Nat og Mørke nærme sig!

I Flammen Sølvet renses maa,
Før ret det kan sin Prøve staae;
Du Fjeldets Skat, saa lær mig da,
At gjennem Trængsler gaaer min Vej
At her jeg prøves maa, hvis jeg
Vil engang luttret gaae herfra.

Naar Solen ned i Vesten gaaer,
I fjerne Riger den opstaaer;
Hvad lærer, Sol, jeg da af Dig?
At her jeg skal i Døden gaae
For hist til Livet at opstaae, —
O Sol, det maa du lære mig!

Min Tro blev ej paa Viden bygt.

Min Tro blev ej paa Viden bygt,
Og dog saa tillidsfuldt og trygt
Jeg hviler i min Faders Favn,
Thi den blev bygt paa Jesu Navn;

Blev bygt paa det, som evigt staaer,
Naar Tro og Haab og Alt forgaaer;
Blev bygt paa Jesu Kjærlighed
Og paa hans Samfunds Fryd og Fred.

En Viden dog sig trængte ind
Dybt i mit Hjerte, Sjæl og Sind,
Da Naadens Evangelium
Tog Sæde i mit Hjerterum!

Jeg veed saa saare, saare vel,
At Alt maa tjene til mit Held,
Selv det, som er saa bedsk og svært:
At miste Alt, som er mig kjært.

Thi gjennem Graad og Suk og Vee
Vi lære haabende at see
Didhen, hvor der mig er bered
Et evigt Liv i Kjærlighed!

Jeg aldrig, aldrig sporge vil,
Hvad Sorg og Smerte baade til,
Naar Jesus lærte Lydighed
Af al den Hjertekval, Han led.

Thi kunde Smerten baade Ham,
Det fromme, lydige Guds Lam,
Da er der ingen Kval for stor
For mig paa denne arme Jord.

Da maa jeg ydmygt takke til,
At Herren saa mig prove vil,
Den Herre Gud, om hvem jeg veed,
Hans Raad er idel Kjærlighed!

See denne Viden, den er stor,
Den allerstorste paa vor Jord;
I den gaaer ikke Troen tabt,
Thi Troen har jo selv den skabt.

O, maatte den sig trænge ind,
Skal end den søde Graad paa Kind;
Jeg hilser den med Fryderaab,
Thi Troens Viden, det er Haab.

Psalme.

Al Verdens Trøst,
Oplad din Røst
Og giv mig af din Naade!
Luk Glæden ind,
Thi, svag i Sind,
Med Graad paa Kind
Jeg sukker fuld af Vaade!

O Jesu from,
Du Herre, som
Kan Havets Bølger stille,
Naar højt de slaae
Og prøve paa,
Om de formaae
Fra Dine Dig at skille,

Du følger med
Fra Sted til Sted;
Thi da jeg letted Anker
Fra Verdens Havn,
Da lød dit Navn
I Skibets Stavn,
I Hjerte, Sind og Tanker!

Du slumrer kun
En liden Stund,
O Jesus, for at prøve
Om jeg vil tye
Til Dig paany,
Naar Sorgens Sky
Mig Sind og Sands vil røve!

O Herre kjær,
Nu er jeg her!
Paa Dig jeg ikkun haaber;
Thi Haab til Dig
Dog skjuler sig
I Angstens Skrig,
Som fra mit Hjerte raaber!

Du er ombord!
O, tal et Ord,
Da tier Syndens Vaade;
O Jesu sød,
I al min Nød,
I Liv og Død
Jeg haaber paa din Naade!

Paradisets Engel taler.

„Hvor er her tomt og stille nu herinde,
Nu, da jeg ingen Steder skuer meer
Guds Billeds Afglands, Mand og Kvinde;
Alt taler kun om dem, hvorhen jeg seer!
Naar Solen stiger, da jeg Adam hører
At prise Gud og dele al sin Lyst
Med hende, ak, som just blev hans Forfører,
Fordi der kun var Tomhed i hans Bryst,
Naar ikke Alt de med hinanden delte.
Det var som om hans stærke Manddomssjæl
Med hendes svage maatte sammensmelte
For ret at drikke Liv af Livets Væld.
O, hvor beundrende stod hun da ikke
Og hørte ham lovprise Himlens Gud,
Indtil de Begge hæved deres Blikke,
Og Begges Læber brød i Lovsang ud.
Hvor stod hun ej uskyldig, from og spejled
Sig i den klare Bæk, som taler nu
Kun fuld af Veemod om at Eva fejled;

Ja, Alt med Smerte kommer det ihu.
Jeg selv, ak, skulde her jeg længer dvæle,
Min Smerte vilde dræbe al min Fred:
Nej, for Alfader vil jeg ydmygt knæle
Og bede Ham, at jeg maa følge med
De To, som lide nu for deres Brøde,
Udstødte brat fra Eden i en Ørk;
Min kjendte Røst skal deres Liv forsøde
Naar Verden synes dem for kold og mørk:
Jeg tale vil med Adam om hans Eden,
Ej som om al dets Fryd svandt evigt hen,
Men hviske til ham: hist i Evigheden
Bag Dødens Porte seer du det igjen!
Om Guds Forjættelse jeg vil ham minde,
Naar, træt af Dagens Møje og Besvær,
Med Skræk han seer sin Manddomskraft at svinde
Og føler Dødens Skygge staae sig nær.
Med samme Haab jeg Evas Mod vil nære,
Naar hun, den svage Kvinde, vaander sig
Ved Mandens Medhjælp paa den Jord at være,
Som er saa lidet Edens Have lig;
Hvor Intet uden Suk og Savn kan naaes,
Hvor Roser voxe mellem Torne frem,
Hvor for at høste skal med Taarer saaes,
Hvor Alting taler om det tabte Hjem!"

Og bort fra Edens Have Englen svæved:
Medlidenhedens Graad i Øjet stod:
Den op mod Lyset, op til Gud sig hæved
Og knæled ydmygt ved Hans Thrones Fod,
Og bad om Lov til Bolig at forandre
Og bygge sit Paulun i Jordens Skjød
For ind i Ørkenen med dem at vandre,
Som blev fordømt til Smerte, Savn og Død.

Den bønhørt blev, og trofast ved din Side
Den vandrer om paa Jord fra Sted til Sted:
Og vil du, Adam, vil du, Eva, vide
Dens Navn, vi nævne den Taalmodighed!

Psalme.

Uden Bod retfærdiggjort
Kan i Sandhed kaldes stort!
Det er Naade over Naade
Uden Sjælekamp og Vaade
At gaae ind til Fryd og Fred!

See, jeg højt kan vidne om,
At den Gud, som til os kom
For os Liv i Død at blive,
Fordrer ikkun for at give,
At vi Ham modtage vil!

Saa benyt da Naadens Tid,
Du, som huser, fuld af Strid,
Verdens Lyst i dine Tanker;
O, luk op for Ham, som banker
Paa dit Hjertekammers Dør!

Han vil ikkun bringe Fred
I den vilde Brusens Sted,
Som i Verden du kan høre;
Han vil dig til Kilden føre,
Til Guds Himmels Herlighed!

Han forlanger kun af dig,
At det Liv, som rører sig
Fuldt af Veemod, fuldt af Smerte,
Fuldt af Længsel i dit Hjerte,
Maa faae Lov at løfte sig!

Ihukom da Daabens Pagt,
Da skal Livet vinde Magt;
Klyng dig tæt i dine Tanker
Til det rette Troens Anker,
Som Guds Naade holder fast!

Vil din Tanke slippe det,
Kan den ikke fatte ret,
At fra Daabens Vande rinder
Fred, du ej i Verden finder,
Bed til Gud om Barne-Sind!

Og, saa vist som Gud er til,
Naadigt Han annamme vil
Hjertesukket, Hjertebønnen
Og dig aabenbare Sønnen
Ved sin gode Helligaand.

Der hos Ham du skue vil,
Hvem det var, du længtes til!
Det var Jesus; ingensinde
Kunde Han dig gaae af Minde,
Som i Daaben favned dig!

Troens Sorg.

Saa fuld af Trængsel er min Sti,
O Herre Christ, er det fordi
At Verden mig forstøder?
Er det fordi jeg fattig maa
Paa Gods og Guld i Verden gaae,
At Hjertesaaret bløder?

Er det fordi jeg, syg og svag,
Maa længes efter Livets Dag
Som Ende paa min Trængsel?
Er det fordi jeg stedse maa
Foruden Vennesamfund gaae
Alene med min Længsel?

Nej, Herre, det er ikke det,
Som gjør, at hjertesyg og træt
Jeg op til Dig mig klynger;
Det er min Synd, som gjør det trangt,
Som gjør det suurt og svært og langt,
Som nager og som tynger!

Ak, er det Vantro eller Tro,
Naar ej jeg komme kan til Ro
Med Synden i mit Hjerte?
Maa ikke Verden i mit Bryst
Med al dens syndefulde Lyst
Mit bedre Væsen smerte?

Ak, er det Vantro, naar jeg maa
Saa fuld af Rædsel tænke paa,
Hvad Synden vel kan mægte;
Jeg gruer for at miste Dig,
Er derfor, Herre Christ, hos mig
Ej Kjærligheden ægte?

Jeg kan ej finde Sanddruhed,
Jeg kan ej finde Hjertefred
I denne nye Lære
Om at forkaste Alvorsid,
Om at benytte Naadens Tid
Til altid glad at være!

Naar jeg paa Dommedagen skal
Med mine Synders Hobetal
Frem for dit Aasyn træde,

Jeg gruer ej for disse Ord:
For alvorsfuld Du var paa Jord,
For arm paa Troens Glæde!

Det vil Du vel tilgive mig,
Og skjænke mig dit Himmerig
Hvor Glæden skal begynde;
Men hvad jeg gruer for med Ret
Er Dommerordet: altfor let
Du tog det med at synde!

Nej, Gud, jeg ingensinde vil
Mig fremmed Lærdom slutte til,
Det bringer ingen Glæde;
Naar Du er hos mig, er jeg glad,
Men vil min Synd os skille ad,
Da vil, da maa jeg græde!

Vel har Du ofte svaret mig:
Din Synd skal netop drage Dig
Til mig, din gode Hyrde!
O, Herre Christ, det veed jeg vel,
Thi alt saa ofte fandt min Sjæl
Til Dig med Syndens Byrde!

Men Sorgen var mit Hjertes Gjæst
Til denne Aandens store Fest,
Jeg ved din Naade sejred;
Min Angerstaare stille randt,
Forinden Naaden Indgang fandt,
Forinden Glæden sejred.

Nej, ingen Lov skal binde mig,
I Frihed jeg kun tjener Dig,
Min Herre og min Mester;
Min Glæde skal nok trænge frem,
Naar stundom Du mit Hjertehjem
Med al din Naade gjæster.

Men gaaer Du bort den liden Stund,
Jeg sørge vil af Hjertensgrund,
Jeg sukke vil og klage;
Dengang til Emaus Du saae
De To saa sorrigfulde gaae,
Du kom til dem tilbage!

Det var ej Troen iklædt Sang
Og Strengeleg og Harpeklang,
Som Dig tilbage kaldte

Med Glædens stærke Tryllemagt;
Det Troen var i Alvorsdragt,
Som til dit Hjerte talte!

Saa hjælp mig da, o Herre, nu
Til med alvorlig, stadig Hu
Hen imod Dig at længes;
Lad Sorgen, som med sagte Røst
Vil tale om mit Hjertes Brøst,
Af Glæden ej fortrænges!

See, den, som troer, den haster ej;
Jeg først vil vandre Korsets Vej,
Før jeg forkaster Sorgen;
Mit Dagværk fuldendt være maa,
Før Troen kan til Hvile gaae;
Først nylig var det Morgen!

Først naar det stunder imod Kvæld,
For evigt Sorgen sit Farvel
Min trætte Sjæl skal sige!
Da, Jesus, gaaer jeg hjem til Dig,
Hvor ingen Synd kan nærme sig
For Glæden at bekrige!

Da gaaer jeg hjem til evig Fryd,
Hvor intet Suk med Klagelyd
Skal for mit Øre tone;
Da gaaer jeg hjem, for under Sang
Og Strengeleg og Jubelklang
At hente Livets Krone!

Tro og Kjærlighed.

En Tro foruden Kjærlighed,
Vi vide, kan for Intet skattes;
Den er det Fattigste jeg veed,
Et Glas, der med Behændighed
Som Ædelsteen indfattes.

Og see, en Kjærlighed, hvorpaa
Det sande Troens Stempel fejler,
En Ædelsteen vel nævnes maa;
Men Slibeproven maa den staae,
For Himlen den afspejler.

Men Kjærlighed, med Tro til Pant
Paa, at den kan sig selv fornægte,
Som kun vil see, hvad der er sandt,
Den er en sleben Diamant
Saa himmelreen og ægte.

Psalme.

O Jesus, kun Du kan os lære
At sjunge til Faderens Ære,
Kun Du kan os lære at sørge
Foruden at klage og spørge!

Kun Du kan os lære at vide,
At Intet forgjæves vi lide,
Naar kun vi i Sorrig og Smerte
Bevare dit Navn i vort Hjerte.

Kun Du kan os give en Glæde,
Som lever, om end vi maa græde,
Som Verden os ej kan berøve,
Om end den har Magt at bedrøve.

Men skulle vi ret det fornemme,
Saa aldrig det gaaer os af Glemme,
At Du, vor trofaste Hyrde,
Alene kan bære vor Byrde,

Da maa Du Dig selv aabenbare
I Verdens Anfægtelsers Fare,
Da maa Du Dig selv lade finde,
Ret som af Samarias Kvinde!

Du selv maa os lære at sande,
At Du er de levende Vande,
Du selv maa til Kilden os lede,
Du selv maa vort Hjerte berede.

Saa kom, for det vorder for silde,
Og led os til Sandhedens Kilde;
O Du, som er Vejen og Livet,
Forjættelsen har Du os givet!

